

paper i tela...

Arlequinada

per Ricard Calvo i Duran

Àrbitres disfressats de dimoni empaiten l'arlequí blanquiblaü, sota la mirada enigmàtica de Giovanni Giacomo Casanova, Chevalier de Seingalt, fill de la sereníssima Venècia que no té absolutament res a veure amb l'afrancesat i anticlerical Ramon del mateix cognom, comissari de Policia i avortador de la conjura antiimperialista, per la qual cosa empresonà els sacerdots Pou i Gallifa, el sergent Navarro, S. Aulet i J. Masana, tots els quals foren executats al cap de pocs dies a Barcelona; Jean Cocteau m'ho va explicar.

Caretas de vellut i de setí, tot menjant confettis pel seu somriure de dolor, fan conversa muda en tornar de l'enterrament de la sardina, mentre menuts barrufets i panteres roses adolescents cremen el Carnestoltes de palla del seu col·legi.

Pintures de Rosa Sim.

"El galán Cola di Rienzo, tribuno del pueblo romano, vestido de demonio prestidigitador predica decencia a doña Inés de Ulloa"

Camilo José Cela: *El solitario*

Colombina, amb l'ajut de Goldoni l'arcavot, s'ho fa amb Pierrot en veure el malament que li va la cosa a l'arlequí blanquiblaü. Però en arribar a la font del nano, Arlequí s'ha tret l'espasa de fusta i també s'ha tret de davant mitja dotzena de dimonis col·legiats.

En vista de la nova situació, Pierrot ha deixat la Colombina i s'ha aconducat a l'Hari Krisna per tal d'assegurar-se un bon karma. Il dottore della Peste l'ha auscultat -a la distància que li imposa el seu apèndix nassal- i diu que no ho veu clar.

La Rambla es va buidant de gent, car al teatre del poble hi actuen els de la Commedia dell'Arte, transposició escènica dels anhels i desenganys populars; del poble sacrificat per la raó d'Estat. El gran Pantalone sopa a l'Hotel de Sepharad, tot repassant el seu paper.

A dos quarts de nou del vespre, després del pregó de Fellini, les escoles de samba i els travestis de Subur faran una cercavila molt remenada, i demà, els carrers encara encatifats de serpentines, tornarà a ser un altra dia: el Carnaval s'haurà acabat.

L'Arlequí, el Quilili i el Dominó així ho consideren asseguts al mostrador del darrer bar de nit, mentre sona enmig del fum la música d'Orfeo Negro. I la pobra Colombina?...

L'any que ve en tornarem a parlar: de moment està fora de l'home...